

33. கனவுகள் (அல்லது தொலை நோக்குப் பார்வை)

நான் என்னுடைய சிறு வயது முதலே கனவு காண்பதில் பெயர் பெற்றவன் என்று முத்திரை குத்தப்பட்டேன். கனவுகள் நனவாகாது என்று நானும் என்னைச் சார்ந்த மற்றவர்களும் நினைத்தோம். ஆனால் பல ஆச்சரியமான விஷயங்கள் நடந்தன, யாரும் அவற்றை நம்பாததால் அவற்றைப் பகிர்ந்து கொள்ள ஆசைப்படுகிறேன். ஐ.ஐ.எம்.களின் சமீபத்திய புள்ளிவிவரங்களைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் போது, டாக்டர் குல்கர்னி ஓர் இளம் நண்பரிடம் சிரித்துக் கொண்டே கூறினார். PGPM உட்கொள்ளல் இப்பொழுது தோராயமாக 5000 இது 2008 -ஆம் ஆண்டில் 1700-ஆக இருந்து இப்பொழுது மும்மடங்காக அதிகரித்துள்ளது. இது ஒரு தசாப்தத்திற்கு முன்பு அவர் கனவு கண்ட எண்ணிக்கையுடன் துல்லியமாகப் பொருந்துகிறது. மேலாண்மைக் கல்விக்கான பாடப்பொருள் மேம்பாட்டின் மூலோபாயப் பலன்கள் குறித்த தமது புதிய வேலையை டாக்டர் குல்கர்னி விவரிக்கும் போது இந்த உரையாடல் நிகழ்ந்தது.

கனவு V: ICU / படுக்கையில் இருந்து எழுதுதல்

25 ஆண்டுகளாக, எனது வியூக மேலாண்மை மாணவர்களுக்கான பாடத்திட்டத்தின் ஒரு பகுதியாக, “மாற்ற மேலாண்மை” பற்றிய புத்தகத்தை எழுத முயன்றேன். நான் எழுதினேன் ஆனால் பகுதிகளாக! ஏனென்றால், உரையின் ஒரு பகுதியை நான் முடித்தபோது, சில விளக்க வழக்குகளை சேர்க்க விரும்பினேன். நான் வழக்கை எழுதியபோது, இணைக்கப் புதிய யோசனைகள் கிடைத்தன. நான் அதனை முடித்த நேரத்தில், விளக்கப்பட வேண்டிய புதிய கருத்துகளைக் கண்டேன். 25 வருடங்கள் கடந்து விட்டன ஆனாலும் என்னால் என்னுடைய கனவு புத்தகத்தை எழுத முடியாமல் போய்விட்டது.

ஓய்வுக்குப் பிறகு நான் பல நோய்களை ஒன்றன் பின் ஒன்றாக எதிர்கொண்டேன். 2014-ஆம் ஆண்டு எனக்கு குரகான்-இல் உள்ள மெடாண்டா மருத்துவமனையில் முழங்கால் மூட்டு மாற்று அறுவை சிகிச்சை செய்யப்பட்டது. அறுவை சிகிச்சைக்குப் பிறகு நான் ICU-க்கு கொண்டு வரப்பட்டேன். மதியம் இரண்டு மணியளவில் சுய நினைவடைந்தேன். என்னுடைய கால் ஒரு கனமான கல்லினை போல் இருப்பதை உணர்ந்தேன், ஆனால் என்னால் உட்கார் முடிந்தது. எப்படி நேரத்தைக் கடத்துவது என்று யோசித்தேன்? ICU-வில் குணமடையும் போது எனது முனைவர் பட்ட வழிகாட்டி ஒரு படைப்பை எழுதியிருந்தது நினைவுக்கு வந்தது. ஒரு மருத்துவர் அவ்வழியே சென்று கொண்டிருந்தார். அவரிடம் பேனாவைக் கொடுக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டேன். சில காகிதத் தாள்களையும் கொடுக்குமாறு கேட்டுக் கொண்டேன். அவர் நான் எந்தத் தாள்களை கேட்கிறேன் என்று யோசித்தார். கோரிக்கையின் பேரில் அவர் எனக்குச் சில எழுதும் காகித தாள்களை ஏற்பாடு செய்து கொடுத்தார்.

நான் ஒரு தலைப்பில் எழுத ஆரம்பித்தேன் (வியாபாரம் செய்யும் போது தேவைக்குமே பேராசைக்கும் இடையே உள்ள லக்ஷ்மண ரேகையை எப்படித் தெரிந்து கொள்வது) நான் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்படும் முன் இது என்னையும் FDP பங்கேற்பாளர்களையும் குழப்பியது. காலை விடிந்து விட்டது என்று கூடத் தெரியாமல் நான் பல மணி நேரம் எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். என் மருமகன் என்னைப் பார்க்க வந்தார், அப்போது எனது மடிக்கணினியைக் கொண்டு வரும்படி அவரிடம் கேட்டேன். நான் திட்டத்தின் பங்கேற்பாளரான ஒரு பேராசிரியருக்கு எழுதப்பட்ட கருத்து கோவையின் கேமரா நகலை

மின்னஞ்சலில், இணைத்து அதைத் தட்டச்சுச் செய்வதற்கான கோரிக்கையுடன் மின்னஞ்சல் அனுப்பினேன்.

அங்கொன்றும் இங்கொன்றுமாக சேர்த்தும் நீக்கியும் அதனைத் தொகுதிப் படுத்தினேன். ஒரு வாரம் கழித்து நான் மருத்துவமனையில் இருந்து டிஸ்சார்ஜ் செய்யப்பட்டபோது, நேர்மையான வணிகத்திற்கும் வணிகப் பேராசைக்கும் இடையில் மெல்லிய லக்ஷ்மண் ரேகையைப் பார்ப்பதற்கு ஒரு செயல்பாட்டு மாதிரியைக் கொடுக்க முடிந்தது. இன்றும் நான் இதுவரை எழுதியதில் மிகச் சிறந்த படைப்பாக அந்தப் பகுதி உற்சாகமூட்டுகிறது.

என் துயரம் தீரவில்லை. எட்டு மாதங்களில் எனக்கு மற்றொரு அறுவை சிகிச்சை நடந்தது அது என்னை இன்னும் துயரத்தில் ஆழ்த்தியது. பல நோய்களை ஒன்றன் பின் ஒன்றாக எதிர்கொண்டேன். வீட்டிலும் படுக்கையிலும் அடைக்கப்பட்டேன். என்னால் பயணம் செய்யவோ, வெளியே செல்லவோ, எழுதவோ, சரியாகப் பார்க்கவோ முடியவில்லை. கடவுளின் அருளால் நான் ஒரு “காந்தச் சிகிச்சை” நிபுணரைச் சந்தித்தேன். இன்னும் முழுமையாகக் குணமடையவில்லை என்றாலும், இரவில் தூக்கம் வராத போதெல்லாம் துண்டு துண்டாக அங்கும் இங்கும் எழுத ஆரம்பித்தேன். படிப்படியாக எனது கடந்த கால படைப்புகள் மற்றும் வழக்கு ஆய்வுகளை ஒருங்கிணைத்துச் சிலவற்றைச் சேர்த்தேன். இருபத்தைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, கல்வி வளப் பூங்காவை நிறுவ வேண்டும் என்ற கனவைக் கண்டோம், அதைச் அப்பொழுது செயல்படுத்த முடியவில்லை. எனினும் இரண்டு ஆண்டுகளில் என்னால் வியூக மேலாண்மைத் தொடர்பான எளிய உரைப் புத்தகம், ஒரு வழக்குப் புத்தகம், குறுகிய விரிவாக்கக் கூடிய நிகழ்வுகளின் புத்தகம், (சர்வதேச மொழிகள்), வழக்குப் பகுப்பாய்வு பற்றிய புத்தகம், வழக்கு முறை பற்றிய புத்தகம் (அனைத்தும் மாணவர்கள், மேலாளர்கள் மற்றும் ஆசிரியர்கள் / பயிற்சியாளர்கள்) மற்றும் ஓர் ஆராய்ச்சிப் புத்தகம், இவை அனைத்தும் வெளியிட முடிந்தது. புத்தகங்கள் சொந்தமாக வெளியிடப்பட்டன, செலவைக் கட்டுப்படுத்தவும், தகுதியான நபர்களுக்கு இலவசமாகப் பயன்படுத்தவும் அனுமதிக்கின்றன.

எனது இருபத்தைந்து ஆண்டுக் காலத்தில் நான் செய்ய விரும்பிய அனைத்தையும் பணி ஓய்வு பெற்ற ஆறு வருடங்களுக்குப் பிறகு என்னால் செய்ய முடிந்தது. ஒன்றும் செய்ய முடியாமல் போவதற்குப் பதில் தாமதமாகச் செய்வது மேல். உள்நோக்கிய உலகமயமாக்கலுக்கு இந்தியா தயாராகும்போது இந்த அனுபவங்கள் இறுதிப் பயனருக்குப் பயனளிக்கலாம். கல்வி வளப்பூங்கா அமைந்திருந்தால் ஒருவேளை 700-க்கும் மேற்பட்ட ஆசிரிய உறுப்பினர்களைக் கொண்டு, மேலாண்மைக் கல்விக்கான பாடப் பொருள்களின் தேவைகளை IIM-கள் தொடர்ந்து கவனித்துக் கொண்டிருக்கலாம்.

கனவு IV: IIM-களில் PGP உட்கொள்ளல் ஆறுமடங்கு அதிகரித்தது

2008-இல் ஆறு புதிய ஐஐஎம்-களை நிறுவுவதற்கான விரிவான திட்ட அறிக்கையின் வளர்ச்சியில் இணைந்ததற்கு நான் அதிர்ஷ்டசாலி என்று எண்ணுகிறேன். 2002 வரை, PGP-இல் மொத்த உட்கொள்ளல் 840-ஆக இருந்தது. MHRD மற்றும் IIM-களுக்கு இடையே ஏற்பட்ட முறுகல் நிலை, 2003-04-இல் PGP-யில் தலா ஒரு பிரிவாக அதிகரிக்க வழிவகுத்தது. ஆனால் மீண்டும் அவை 240 தொகுதி அளவில் தேங்கிக் தொடங்கின. 2007-08-இல் OBC ஒதுக்கீட்டைக் கொண்டு வர வேண்டியிருந்தது, இது 2006-07 உட்கொள்ளலில் 54% அளவை அதிகரிக்க அவர்களைக் கட்டாயப்படுத்தியது.

ஐஎம்எக்ஸ் மற்றும் ஐஎம்பி-யில் பெற்ற அனுபவத்தின் மூலம், மனம் சில புள்ளி விவரங்களுக்கு ஏற்ப அமைகிறது என்பதில் உறுதியாக இருந்தேன். மன அமைப்பை உருவாக்குவது கடினம். அறிக்கையை எழுதும் போது, IIM-கள், குறைந்தபட்சம் 10% ஆர்வமுள்ள விண்ணப்பதாரர்களுக்குச் சேவை செய்ய வேண்டும் என்று நாங்கள் உணர்ந்தோம். 2008-09 அமர்வுக்கு 2,50,000 CAT விண்ணப்பதாரர்கள் இருந்தனர். அவர்களில் குறைந்தபட்சம் 20% பேர் உண்மையான ஆர்வமும், மேலாண்மைக் கல்வியைத் தொடரும் திறனும் கொண்டவர்கள் என்று வைத்துக் கொண்டால், அதற்கு இடங்கள் 5000 என்ற வரம்பிற்குள் அதிகரிக்க வேண்டும். 2008-இல் இருந்த சுமார் 1700 எண்ணிக்கையுடன் சேர்த்துக், கூடுதல் உட்கொள்ளலைச் அதிகரிக்க யோசித்தோம். அடுத்த பத்து ஆண்டுகளில் சுமார் 3200 மற்றும் அதன்படி பரிந்துரைக்கப்படுகிறது. 30-50 ஆண்டுகளில் பழைய ஐஐஎம்-கள் 1700- ஆக ஒப்பிடும்போது, புதிய ஐஐஎம்-கள் வேகமாக வளர்ந்து சுமார் 7-8 ஆண்டுகளில் (2010-2018) 1500-ஐ நெருங்கின. 20 ஆண்டுகளில் இரண்டாம் தலைமுறை IIM (IIMK & IIMI) மூலம் மேலும் 800+ பேர் சேர்க்கப்பட்டனர்.

இதற்கிடையில் ஒரு சுவாரஸ்யமான விஷயம் நடந்தது. ஜூன் 2012-இல், MHRD-க்கு விளக்கக் காட்சி ஒன்றை அளிக்கும்படி என்னிடம் கேட்கப்பட்டது. ஏன் மகாராஷ்டிரா ஆந்திரப்பிரதேஷ் ஒரிசா போன்ற இடங்களில் IIM நிறுவப்படவில்லை என்று மதிப்பிற்குரிய அமைச்சர் கேட்கையில் நான் இதற்கு நீங்கள் தான் பதில் கூற வேண்டும் என்று அமைதியாகக் கூறினேன். மேலும் இங்கு என்ன இருக்கிறதோ அந்தத் தரவுகளின் அடிப்படையில் இந்த விளக்கங்களைக் கொடுத்துள்ளேன் என்று கூறினேன். ஆனால் 2014-ஆம் ஆண்டில், NDA அரசாங்கத்தின் கீழ் MHRD மேலும் ஆறு புதிய ஐஐஎம்-கள் தொடங்கப்படும் என்று அறிவித்தது. வெறும் நான்கு ஆண்டுகளில், 2018-க்குள், இந்தப் புதிய IIM-கள் PGP-யில் 700+ இடங்களைச் சேர்த்தன, 2008-09-இல் 1700 மற்றும் 840-இல் இருந்து 2018-இல் மொத்தம் 4700-ஆக உயர்ந்தது. கடந்த பதினைந்து ஆண்டுகளில் ஏறக்குறைய 6 மடங்கு உயர்வு. நான் எப்போதும் மகிழ்ந்திருக்கும் வளர்ச்சிக் கனவு இதுதான்.

இரண்டு வருடக் கால எக்சிகியூட்டிவ் புரோகிராம்களில் (பி.ஜி டிப்ளமோ வழங்கப்படும்) நீண்ட காலச் செயல் திட்டங்களை உள்ளடக்கியிருந்தால், இந்த எண்ணிக்கை மேலும் 340+ மாணவர்களால் அதிகரித்து, மொத்தம் 5000-ஐத் தாண்டிக், கனவை நனவாக்கி இருக்கும். இருந்த போதிலும் வளர்ச்சியைக் கட்டுப்படுத்தும் காரணிகளாக குறிப்பிடப்பட்ட தடைகள் பிஜிபி உட்கொள்ளலைப் பாதிக்கும்.

கனவு III: IMP-இல் சேருதல்

இந்தியாவின் தொலைதூரத் தென்மேற்கு மூலையில் அமைந்துள்ள இளைய IIM-இல் சேரும் வாய்ப்பு எனக்குக் கிடைக்காமல் இருந்திருந்தால் மேற்கண்ட கனவுகள் அனைத்தும் நனவாகியிருக்காது. வெவ்வேறு கலாச்சாரம், மொழி, உணவு, தட்பவெப்பம், நிலப்பரப்பு. சொந்த ஊரிலிருந்து 2500கி.மீ தொலைவில், நான் 20 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக குடியேறியிருந்தேன். சுமார் 20 ஆண்டுகளுக்கு முன்பு குஜராத்தில் உள்ள எனது பயணத்தை மூன்று நாள்களில் இருந்து குறைத்துக்கொண்டு அவசரமாக வீடு திரும்பிய இடத்திற்கு நான் எப்போதாவது செல்வேன் என்று நினைக்கவில்லை.

ஆனால் அந்த நிறுவனம் பதினெட்டு ஆண்டுகளுக்கு முன்பு IMX-க்காகக் கண்ட எனது கனவுகளை நனவாக்கியது. அதன் எட்டாவது தொகுப்பில், பிஜிபி உட்கொள்ளல் 180-ஆக உயர்ந்தது, அனைத்து ஐஐஎம்-களிலும் மிக வேகமாக இருந்தது, மேலும் இன்ஸ்டிடியூட் இரண்டாவது ஆண்டிலேயே ஒபிசி இட ஒதுக்கீட்டுக் கோட்டா, தேவைகளை விஞ்சியது,

இதனால் இன்ஸ்டிடியூட் பிஜிபி ஏழு ஆண்டுகளில் ஐந்து மடங்கு வளர்ச்சியடைந்தது. உலகில் எங்கும் இது போன்ற நிகழ்வு இதுவரை காணப்படவில்லை. ஐஎம்எக்ஸில் 16-வது ஆண்டிற்குப் பதிலாக 10-வது ஆண்டிலேயே முனைவர் பட்டம் தொடங்கியது. தவிர, ஏராளமான ஆசிரிய மேம்பாட்டுத் திட்டங்கள் தொடங்கப்பட்டன, நான் சேர்ந்த மூன்றாவது ஆண்டில் AICTE-இன் ஒரே பெரிய QIP மையமாக IMP ஆனது. மாநாடுகளின் எண்ணிக்கையும் அதிகரித்தது மற்றும் ஐந்து ஆண்டுகளில் 17 மாநாடுகளை நிறுவனம் ஏற்பாடு செய்ய முடிந்தது. அதே நேரத்தில் IMX-இல் ஐந்து ஆண்டுகளில் ஒன்றை நடத்த நான் போராடினேன். IMX-க்கான இந்தக் கனவை நான் கொண்டிருக்காமல், அதை எப்படிச் செய்வது என்று யோசித்திருந்தால் இவை எதுவும் சாத்தியமில்லை.

கூடுதல் விஷயம் என்னவெனில், பணிபுரியும் நிர்வாகிகளுக்கான தொலைதூரக் கற்றல் (ஆன்லைன்) திட்டத்தை மறுசீரமைப்பது, இது நாட்டில் முன்னோடியாக மாறியது, வழக்கமான, வளாகத்தில் தங்கி கற்கும் மேலாண்மைத் திட்டத்தில் கலந்து கொள்ள முடியாத மேலாளர்களின் தேவைகளைப் பூர்த்தி செய்தது. எனது நேசத்துக்குரிய கனவுகள் நனவாகுவதைக் காண்பதற்காக நான் அங்கு இருந்தேன் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

கனவு II: கல்விச் செயல்பாடுகளுக்கு IIM-கள் கைகோர்த்தன

மேலே சொன்னவை மட்டும் வாழ்க்கையில் நான் கண்ட கனவுகள் அல்ல இன்னும் வித்தியாசமான கனவுகள் கூட இருந்தன. ஐஐஎம்-கள் கூட்டுக் கல்வி நடவடிக்கைகளை அரிதாகவே நடத்துகின்றன. ஏன் அவர்களால் செய்ய முடியாது என 25 ஆண்டுகளுக்கும் மேலாக நான் யோசித்துக் கொண்டிருந்தேன்? சில செயல்பாடுகளைக் கூட்டாகச் செய்ய வேண்டும் என்பது ஒரு கனவாக இருந்தது. இந்தக் கனவு 2001-இல் நான்கு ஐஐஎம்-களால் கூட்டாக ஊக்குவிக்கப்பட்ட WTO கருத்தரங்கு நடந்தபோது நிறைவேறியது. கருத்தரங்கின் போது ஆறு இயக்குநர்களில் ஐந்து பேர் (ஒருவர் மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டு) கலந்துகொண்டு இரண்டு நாட்கள் முழுவதுமாக கலந்துகொண்டு, ஒவ்வொருவரும் ஏதோ ஒரு கருத்தரங்கப் பொறுப்பை ஏற்றுச் செயல்படுவதைக் காண இது ஒரு மிகவும் முக்கியமான நாள் .

இன்னும் பெரிய நிகழ்வுகள் தொடர்ந்தன. ஆறு IIM-கள், XLRI, IIFT, MDI போன்ற பிற முன்னணி நிறுவனங்களுடன் இணைந்து வாராந்திர ஆசிரிய மேம்பாட்டுத் திட்டத்தைத் தொடங்கக் கைகோர்த்துள்ளன. வியூக மேலாண்மையின் முக்கியமான துறைகளில் மேலாண்மைப் பள்ளிகளின் ஆசிரியர்களை மேம்படுத்துவதற்கு இதுபோன்ற ஒர் ஒருங்கிணைந்த முயற்சி கடந்த காலத்தில் காணப்படவில்லை. 2004-2015 காலகட்டத்தில் 1700 ஆசிரிய உறுப்பினர்கள் பங்கேற்ற 68 நிகழ்ச்சிகளை நடத்தியது. இவை அனைத்தும் குறைந்த விலை, மலிவுத் திட்டங்களாகும். என் வாழ்க்கையின் பெரும்பகுதியை நான் செலவிட்ட கல்வி நிறுவனம் முழு மனதுடன் ஆதரவளிக்கத் தயங்கியதால், ஒருநாள் இது சாத்தியமாகும் என்று நான் ஒருபோதும் நம்பவில்லை. ஆச்சரியத்தின் ஆச்சரியம், இவை அனைத்தும் சிறிய கோரிக்கைகளில் மட்டுமே சாத்தியம். எந்த நிறுவனமும் தனியாகச் செய்ய முடியாததை இந்த நிறுவனங்கள் இணைந்து SM பகுதியில் 22 கருத்தரங்குகள் / மாநாடுகளை நடத்தியது..

கனவு I: IMX-இல் PGP-க்கு பெரிய மாற்றத்தைக் கொடுப்பது

1989-இல் அசாதாரணமான ஒன்று நடந்தது. IMX ஆனது 1980-களின் மத்தியில் 27 PGP உட்கொள்ளலுடன் தொடங்கப்பட்டது மற்றும் கிட்டத்தட்ட நான்கு ஆண்டுகள் அந்த

நிலையில் தொடர்ந்தது. நான், முதல் வேலைவாய்ப்புத் தலைவராக பொறுப்பேற்றுக் கொண்டேன். பல முன்னணி நிறுவனங்கள் முன்னதாகவே தொடங்கி 2-3 மாதங்களுக்கு வேலை வாய்ப்புச் சாளரத்தை வைத்திருந்தன. நாங்கள் ஆரம்ப நிலையில் இருந்த போதும் அனைத்து இரண்டாம் தேர்வுகளும் முடிந்த பிறகு ஒரு வாரக் கால கட்டத்திற்குள் எங்களால் மாணவர்களுக்கான வேலை வாய்ப்பை முடிக்க முடிந்தது என்பதைக் கவனித்தேன். பாதி நிறுவனங்கள் ஒர் ஏற்றுக்கொள்ளல் கூட இல்லாமல் சென்று கொண்டிருந்தன, மற்றும் சில நிறுவனங்கள் ஒரு நபர் கூட சேரவில்லை என்றால் இனி வேலை வாய்ப்புத் தர மறுத்து விடுவதாகவும் கூறினர். இந்த மனக்கசப்பு, தொடர்கிறதா ? என்று நினைத்து நான் அமைதியற்றவனாக இருந்தேன், நாம் மாணவர்களின் சேர்க்கையை அதிகரிக்கத் தயாராகும் நேரத்தில், நிறுவனங்கள் நம் மீதான ஆர்வத்தை இழக்கக்கூடும். அரசின் சார்பில் இருந்து வர வேண்டிய தொகைகள் வராததால் வளாக கட்டுமான பணிகள் மிகவும் வேகம் இன்றி நகர்ந்து கொண்டிருந்தன. 1989-ஆம் ஆண்டின் தொடக்கத்தில் கட்டுமான நிறுவனம் கட்டடத் தொழிலாளர்கள் திட்ட அலுவலகத்தை மூடி விடலாம் எனக் கடிதம் அனுப்பினார்கள்.

வளாகம் கட்டி முடிக்கப்பட்டாலும், சுமார் 60 மாணவர்கள், சுமார் 50 ஆசிரியர்கள், மற்றும் பணியாளர்கள், நகராட்சி எல்லையில் இருந்து 10 கி.மீ பொதுப் போக்குவரத்து வசதி இல்லாத வளாகத்தில், 200 ஏக்கர் நிலப்பரப்பில், எப்படி வாழ்வார்கள் என்பதை நினைத்தால் பயமாக இருந்தது. நான் தொழில் துறையிலிருந்து கல்வித் துறைக்கு வந்து IMX-யை ஒரு சிறந்த தேசிய நிறுவனமாக மாற்ற வேண்டும் என்ற கனவு எங்கும் நனவாகவில்லை.

ஆனால் அசாதாரணமான ஒன்று நடந்தது. 1989-இல் பிப்ரவரியில் இருந்து ஜூன் மாதத்திற்குள் நான்கு மாதக் காலகட்டத்திற்குள் நிறுவன உட்கொள்ளல் 34-இல் இருந்து 105 -ஆக மூன்று மடங்கு அதிகரித்தது. லக்னோ பல்கலைக்கழக எம்பிஏ-வில் டெல்லி பல்கலைக்கழகத்தின் எஃப்எம்எஸ் சேர்ப்பது போல் இருந்தது. உண்மையில், இது 1992-இல் 200-ஐத் தாண்டியிருக்கலாம், இது நிறுவப்பட்ட 9-வது ஆண்டில் நாட்டின் மிகப்பெரிய நிறுவனமாக மாறியது மற்றும் அதை முற்றிலும் வேறுபட்ட பீடத்தில் ஏற்றியது. 2003-04 -இல், இது மற்ற மூன்று மூத்த ஐஐஎம்-களுக்கு இணையாகக் கணக்கிடப்பட்டது.

மூன்று மடங்கு வேகத்தில் வளரும் கதையும் சுவாரஸ்யமானது. ஆகஸ்ட் 1987-இல், கல்வி பற்றி விவாதிப்பதை விட இயக்குநரை வாட்டுவதற்காக ஆசிரியக் கவுன்சில் கூட்டத்தை நடத்தினோம். கூட்டம் முடிந்ததும், நாங்கள் தேநீருக்காகக் காத்திருந்தபோது, ஆசிரியர் ஒருவர் சாதாரணமாக எதிர்கால வளர்ச்சியினை குறித்து நாம் சிந்திக்க வேண்டாமா? என்று கேள்வி எழுப்பினார். எதிர்கால வளர்ச்சி குறித்து அறிக்கை தயாரிக்க பணித் தலைவர்கள் குழு அமைக்கப்பட்டது, அது சரியாக நடக்கவில்லை. விரக்தி அடைந்து நான், அடுத்த பத்து ஆண்டுகளில் நாம் என்னவாக இருக்க விரும்புகிறோம் என்பதையும் அது எப்படி இருக்க வேண்டும் என்பது பற்றியும் “சேப்பிங் தி ஃபியூச்சர்” என்ற அறிக்கையை 72 பக்கங்களில் விவரித்து எழுதினேன். இது பொதுவாக PGP அறிக்கையின் அடிப்படையில் செய்யப்பட்டது. கமிட்டி கூடியது, ஆனால் சில உறுப்பினர்கள் அந்த அறிக்கை, படிக்க முடியாத அளவுக்குப் பெரிதாக இருப்பதாகக் கருதினர்.

இருப்பினும், புதிய இயக்குநர் நிறுவனத்தில் சேர்ந்தபோது நிதிக்குச் சிரமப்பட்டார். அப்போதே MHRD 10 வருட முன்னோக்குத் திட்டத்தைக் கேட்டது. அந்த அறிக்கையைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள இயக்குநர் வந்தார், அதன் அடிப்படையில் ஒரு திட்டம் MHRD-க்கு அனுப்பப்பட்டது. பிப்ரவரி 1989-இல், இயக்குநர் என்னை PGP தலைவராக நியமித்தார். அறிக்கையில் குறிப்பிடப்பட்டுள்ள 70 படிக்களைத் தவிர்த்து, உட்கொள்ளலை 105 --ஆக

அதிகரிக்க இது வாய்ப்பளித்தது. இது எப்படி நடக்கும் என்று பல ஆசிரியர்கள் மற்றும் ஊழியர்கள் குழப்பமடைந்தனர். ஆனால் இது ஆசிரியப் பணியாளர்களைச் சேர்க்காமல், ஆசிரியர் அல்லாத பணியாளர்களைச் சேர்க்காமல், மேம்படுத்தப்பட்ட உள்கட்டமைப்பைக் கட்டியெழுப்பியது. இது வெறும் கனவுதான், நனவாகவில்லை, ஆனால் PGP உட்கொள்ளலை விரைவாக அதிகரிக்க உத்வேகத்தை அளிக்கப் பயனுள்ள அனுபவமாக இருந்தது. இது PGP-க்கு உதவியது.

"இங்கு BHEL-இன் முன்னாள் தலைவர் திரு.வி.கிருஷ்ணமூர்த்தியை நினைவுபடுத்துகிறேன்". 1984-இல் நேர்காணல் செய்ய எனக்கு ஒரு வாய்ப்பு கிடைத்தது. 1972-இல் கார்ப்பரேட் திட்டத்தின் மூலம் அவர் எவ்வாறு வளர்ச்சியை வடிவமைத்தார் என்று கேட்டேன். "பொறுப்பு வழங்கப்படுவதற்கு முன்பு நான் BHEL மற்றும் HEIL-இன் வெவ்வேறு பிரிவுகளைப் படித்தேன். பெரிய அளவில் நான் CMD ஆனதும் மட்டுமே அதைச் செயல்படுத்தினேன்". எதிர்காலத் திசைகளுக்கான குழுவின் அறிக்கை" IMX-க்கு இதே போன்ற பயிற்சியாக மாறியது, ஆனால் முழுமையாகச் செயல்படுத்த முடியவில்லை. IMP-இல் நான் இயக்குநராக இருந்தேன், அதைச் செயல்படுத்துவதற்கு அதிக வாய்ப்பு இருந்தது" என்று டாக்டர் குல்கர்னி சிரித்தார்.

"மேலே கண்ட கனவுகள் அனைத்தும் நனவாகுமா? ஆமாம் மற்றும் இல்லை. அவை நனவாகுமானால் அவை நாம் நினைத்த விதத்தில் இருக்காது, ஒருவேளை நாம் நம் கனவுகளைப் பற்றி உற்சாகமாக உணரவில்லை என்றால் அது நிறைவேறாது", என்று கூறி டாக்டர் குல்கர்னி முடித்தார்.